

maal om; saa blev dette jo kun en Del af den større Lønningslov. Her gjælder det kun en Fordeling ligesom den, der blev foretaget ifjor for Søværnets Vedkommende, en Fordeling af de bestaaende Lønninger. Naar nu det ærede Medlem udtalte sig saa særlig imod den anden Del, det, som angaar Oberster og Oberstlieutenanter, forekommer det mig dog virkelig, at ganske det Samme, som taler for, at en Generallieutenant burde have Mere end en Generalmajor, taler for, at en Oberst bør have Mere end en Oberstlieutenant. Dersom der ikke var den Omstændighed nu, at den gamle Oberstklasse, der er i den store Majoritet, har Titelen Oberst, vilde man have frekvet i den midlertidige Lønningslov blot dette: Oberster lønnes med saa Meget, med den Lønning, som der blev givet den tidligere samlede Oberstklasses ældste Ledede, og af Oberstlieutenanter lønnes den ældste Halvdel med mellemste Oberstlønning og yngste Halvdel med yngste Oberstlønning; men det var jo umuligt at stille det saaledes nu. I saa Tilfælde ville jo nemlig alle de, der nu ere Oberster, kunne gjøre Fordring paa den højeste Lønning. Naar dernæst det ærede Medlem mente, at der var en Ubillighed tilstede ved Fordelingen mellem de forskjellige Raaben, maa det jo erindres, at det jo ikke er ved denne Lønningslov, at dette indføres, men ligesom ved § 7 i Tillæg til Lov om Hærens Ordning, idet der i denne Paragraph siges: „Af de ifølge Hærens Lov og nærværende Lov ved de forskjellige Raaben opførte Oberster — af den tidligere samlede Oberstklasse — ville ved Fodfolket 12, Mytteriet 4, Artilleriet 6, Ingenieurkorpset 2" osv. „være at henføre til Tjenestegraden, de øvrige til Oberstlieutenantgraden“. Altsaa mener jeg, at, naar der skal fordeles Lønninger mellem Officererne af den tidligere samlede Oberstklasse, er det naturligt at foretage Fordelingen i Overensstemmelse med disse Tal. Saaledes vil det jo blive i Fremtiden, naar den Ordning, som er forudsat ved Tillæget til Hærens Lov, er traadt fuldstændig i Kraft; saa vil der jo være netop ved Fodfolket 12 Oberster, og det vil saa være naturligt, at de have Lønning forud for Oberstlieutenanter. Om der derfor er gjort Fodfolket nogen Uret, om den Trøstegrund, der var stillet med Hensyn til Generaler, som det ærede Medlem sagde, er tilstrækkelig stor eller ikke, skal jeg ikke komme ind paa her. Er der ifet Uret, forekommer det mig, at denne Uret ikke sker ved dette Lovforslag, men derimod er ifet ved Tillæget til Lov om Hærens Ordning. Der forekommer mig ikke at være synderlig Grund til ikke at være ligesaa tilfreds med den anden Del af Lovforslaget som med den første, forsaavidt man er det med den. Det glæder mig forøvrigt, at det ærede Medlem er tilfreds med denne Del af Lovforslaget; men det forekommer mig, at, naar man erklærer, at det er urigtigt, at Generallieutenanter have en ringere Løn end de ældste Generalmajorer,

er det naturligere at optage det i en almindelig Bestemmelse, end det er at søge at ordne Forholdet nu ved personligt Tillæg til en bestemt Mand. Hertil skal jeg foreløbig indskrænke mig.

M. V. Jensen: Jeg tillod mig at bede om Ordet, foranlediget ved den Henviisning, den høitærede Minister gjorde til Hærentillægslovens § 7, fordi jeg ikke ret førstod Betydningen af denne Henviisning, thi det er mig ikke muligt at se, hvem der er Oberster og hvem der ikke er det i Diebliffet. Jeg har fortaet Tillægsloven paa en saadan Maade, at naar den bestemmer, at af de ifølge Hærens Lov og Tillægsloven ved de forskjellige Raaben opførte Oberster ville ved Fodfolket 12 osv. være at henføre til Oberstgraden, saa har Lovden derigjennem oprettet nye Embeder, men disse nye Embeder kunne kun besættes paa den Maade, hvorpaa Embeder overhovedet kunne besættes i Henhold til Grundloven, nemlig ved Udnævnelse af Hans Majestæt Kongen. Men hvorefter ere de 10 Regimentschefsposter, som vitterlig ere nye Embeder, besatte i Fodfolket? Gjennem en Rundgjærelse, hvorved Krigsministeren har ansat 10 Bataillonschefer som Regimentschefer; det kan jeg ikke finde er korrekt. Som Følge deraf er der for Diebliffet en høj Grad af Uklarhed tilstede om, hvem der er Oberster og hvem der er Oberstlieutenanter, thi ved denne Besættelse af de 10 Poster forbigik man ved Fodfolket forskjellige ældre Oberster. At en saadan Forbigaaelse er mulig, naar Kongen udnævner, finder jeg rigtigt; men jeg finder det ikke helbigt, at man ved administrative Foranstaltninger ordner saadanne Forhold, da de, efter min Formening, ifølge Grundloven skulle bestemmes af Kongen. Da jeg har Ordet, ønsker jeg at berøre et andet Spørgsmaal, der meget ofte har været Gjenstand for Omtale i Rigsdagen, som har været Gjenstand for Forhandling ved forskjellige Lovforslag, men som aldrig nogensinde er bleven ført til en endelig Ordning, og det er nemlig Spørgsmaalet om den Stilling, som de Officerer, der ere ansatte i Krigsministeriet og som derfor ere satte udenfor Numer, overhovedet indtage til Hæren. Her have vi efter min Mening kun at holde os til Hærens Lov af 6te Juli 1867. Denne Lov kjender kun fast ansatte Officerer, der staa i Numer, en enkelt overstaltig Officer, nemlig Chefen for Officerastolen, og endelig en Kategori af Officerer, der efter Begjæring sættes udenfor Numer. Derimod har Krigsministeriet gennem en særlig Lov, der blev forelagt i 1868, søgt at ordne en særlig Kategori af Officerer udenfor Numer, nemlig dem, der ere ansatte i Embeder i Krigsministeriet og at give disse visse særlige Rettigheder med Hensyn til Forfremmelse og at faae vedtaget forskellige Bestemmelser om Forholdet, naar de fra Tjeneste i Ministeriet skulde indtræde i Tjeneste i Hæren osv. — Det lykkes ikke Ministeriet at komme